



Crítica



Cantates de l'estiu de fa 300 anys

Bach Collegium Japan
 Auditori Espai Ter, dimarts 13
 d'agost, Festival de Torroella

L'atracció per la gran música barroca simfonocoral interpretada amb instruments d'època ha fet que les localitats de l'Auditori de l'Espai Ter s'hagin exhaurit en dos concerts recents del Festival de Torroella de Montgrí precedits pel que, amb una excel·lent entrada i una recepció magnífica ben merecuda, va protagonitzar l'orquestra catalana Vespres d'Arnadí amb *El triomf del temps i el desengany*, de Händel. El cas és que, després de fer-ho per gaudir del memorable espectacle amb què Les Arts Florissants de William Christie van cloure la seva gira amb l'obra de Purcell *The fairy queen* ballada amb una coreografia inspirada en la dansa de carrer contemporània, el públic fidel del festival també va exhaurir les entrades per escoltar quatre de les *Cantates* que Johann Sebastian Bach va compondre per a la celebració de l'ofici litúrgic luterà a Leipzig. Potser també hi era cert reclam en el fet d'escoltar Bach interpretat per una formació japonesa de prestigi que no actua gaire a Europa: Bach Collegium Japan, que Masaaki



Bach Collegium Japan, durant el seu concert de dimarts a Torroella ■ ROGER LLEIXÀ / FESTIVAL DE TORROELLA

Suzuki continua dirigint 34 anys després de fundar-la a Kobe amb el propòsit d'introduir al seu país la interpretació de la música barroca amb instruments d'època i criteris historicistes tal com va aprendre'n estudiant clave i orgue, amb els mestres Ton Koopman i Piet Kee, al Conservatori Sweelinck d'Amsterdam. Amb la seva extensa experiència en les *Cantates*, unes 200 que Bach Colle-

gium Japan va enregistrar integralment des del 1995 fins al 2013, Masaaki Suzuki va triar-ne quatre (les mateixes que la formació va interpretar dos dies abans en la Quinzena de Sant Sebastià dins la seva gira europea actual) que el compositor va crear justament fa 300 anys, l'estiu de 1724, en el segon cicle de cinc que va emprendre com a cantor i director musical de l'església de Sant Tomàs a Leipzig: una can-

tata per a cada diumenge i festius. Tot i l'experiència atresorada amb aquestes peces de Bach, va poder semblar que en la primera cantata (*BWV 20: O Ewigkeit, du Donnerwort*: 'Oh, eternitat, tu, paraula terrible') el cor havia d'agafar empenta (al final potser en va agafar massa) i la instrumentació, amb el so de la trompeta una mica esquerdat, hagués d'afinar-se. Això mentre es recordava als humans que, es-

sent el temps breu i la mort ràpida, no hem de caure en el pecat per salvar l'ànima que podrà fruit de l'eternitat fora del dolor del món. Amb la segona cantata (*BWV 94: Was frag ich nach der Welt*: 'No m'importa res del món'), que va seguir advertint sobre la vanitat i futilitat dels plaers mundans efímers que s'han d'abandonar per estimar plenament Jesús i guanyar la vida eterna, tot va sem-

blar ajustar-se i va manifestar-se plenament l'excel·lència dels violoncels, els oboès i la flauta travessera de Yoko Tsuruta. Cap al final, va aparèixer la soprano Carolyn Sampson (habitual col·laboradora de Masaaki Suzuki, com ho va ser de William Christie) per donar compte de la seva bella veu, cosa que també havia fet abans el jove i emergent contratenor Alexander Chance. Dos cantants anglesos i dos d'alemanys (el tenor Benjamin Bruns i el baix baríton Christian Immerl) conformaven els solistes i és possible preguntar-se per què no n'hi havia cap de japonès. Després del descans, Sampson i Chance van cantar primorosament el duo central de la cantata *BWV 93 (Wer nur den lieben Gott lässt walten*: 'Aquell que deixa fer al bon Déu'), que dona confiança a la voluntat divina. El concert potser no va acabar de ser exultant però, mentre sonava l'última i particularment bella cantata triada (*BWV 78: Jesu, der du meine Seele*: 'Jesús que tens la meua ànima'), era possible creure que, diumenge rere diumenge, Bach va presentar religiosament unes obres que sempre donaran plaer als humans.